KARIN HÄRJEGÅRD

Horké vafle a melodie hor

Nejkrásnější hudbou jsou zvuky horské přírody…

metafora

Přeložila Edita Petrásová

Emily bude brzy třicet, ale vůbec jí nepřipadá, že by měla jasno v tom, co v životě chce. Žije v Uppsale a studuje na univerzitě, protože vzdělání je pro její bohatou rodinu velmi důležité. Sama však stále silněji cítí, že v ní dřímá nenaplněná kreativita, kterou zdědila po své zesnulé babičce Hildě. Jednoho dne sebere odvahu a vydá se do Härjedalenu, kde potká Helenu, která právě rekonstruuje Hildin statek a nadšeně plánuje otevření vlastní restaurace.

Helena, hledající rovnováhu mezi láskou k Rikardovi a nově nabytou nezávislostí, pomáhá Emily najít cestu zpět k sobě. Společně prozkoumávají zasněžené hory a okolní krajinu a Emily se začíná vracet ke svým kořenům. Najít sebe sama však nebude tak snadné, jak si představovala.

Horké vafle a melodie hor je třetím dílem oblíbené série Vaflárna. Znovu přináší vřelý a dojemný příběh o hledání vlastní cesty a odvaze následovat své sny.

„Karin Härjegård píše tak niterně, věrohodně a přitom realisticky, že její díla jsou skutečnou perlou."

– M-Magasin

„V popisu horského světa a jeho obyvatel je jakési kouzlo, které činí tuto knihu zvláštní a velmi čtivou. V příběhu je krásný rytmus, v tom, co se říká, ale i v tom, co se jen tuší."

– BTJ, hodnocení 5 hvězdiček z 5

KARIN HÄRJEGÅRD

Horké vafle a melodie hor

Přeložila Edita Petrásová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Copyright © Karin Härjegård 2024 by Agreement with Enberg Literary Agency AB and Andrew Nurnberg Associates Prague
Translation © Edita Petrásová
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8700-3 (ePub)
ISBN 978-80-271-8699-0 (pdf)
ISBN 978-80-7625-942-3 (print)

Pro Idu-Maju

Ledová zima

Helena

Kapitola 1

HELENA SLEZE ZE stoličky a o pár krůčků ustoupí, aby se mohla podívat na výsledek. Teď už by nikoho ani nenapadlo, že tyto zdi v hale byly předtím staré a zažloutlé. Po několika nátěrech jsou krásně čisté a září bělobou. Odloží štětec a otře si čelo. Najednou na ni dolehne únava. Dojde do kuchyně, nalije si sklenici šťávy, posadí se ke stolu k oknu a vyhlédne ven do bílého prostoru. Střecha stodoly i celý dvůr leží pod mohutnými závějemi sněhu a proti jemně růžovému nebi se na holých větvích břízek třpytí námraza. Jako pokaždé, již od prvního dne, kdy se sem na statek přestěhovala, ji ohromí ta nádhera. Kolik rán tu u okna už proseděla, kolikrát pozorovala, jak se noční temnota pomalu vytrácí a nastupuje ranní úsvit, jehož světlo se začne rozprostírat nad stále zřetelnějšími obrysy dvora. Kolikrát si brala hrnek s kávou ven do zimy, jen aby se mohla dívat na ten žlutý dům, který byl její. Velký dům, stodola a malé hostinské chatky. I vyšlapaná cestička dolů k jezeru patří jí. Je to neskutečný pocit.

Napije se šťávy z černého rybízu. Letos na konci léta uzrálo hodně rybízu, červeného i černého, a ona za odpoledního slunce trávila spoustu hodin v zahradě, odháněla rozdivočené vosy, trhala a plnila jeden kbelík za druhým. Potom po večerech vyráběla šťávy a zavařeniny. A rybízové želé, které je tak skvělé k losím biftekům, jež odpočívají ve sklepě v mrazáku.

Začala s rekonstrukcí a celé to výjimečné léto bylo naplněné tvrdou prací. Stále má před očima, jak bojovala s prosklenou verandou, jak začala oškrabávat barvu kolem špaletových oken s bublinkovým sklem, aby pak mohla všechno natřít na bílo. Se špachtlí v ruce dělala, co mohla, ale barva držela jak přibitá. „Tahle špachtle je absolutní top," prohlásil tehdy chlapík ve stavebninách. „Pružná ocel a ergonomická rukojeť." Bez šance. Barva nepouštěla a do všech těch malých zákoutí kolem okenních rámů se nedalo dostat.

Vzpomíná, jak jí docházela energie a pomalu ji přemáhala beznaděj. V hlavě se jí vršil nekonečný seznam věcí, které bylo třeba udělat. Vymalovat nebo vytapetovat místnosti, strhnout starý sešlapaný koberec na schodišti, opravit střechu stodoly. To obrovské množství práce ji na chvíli ochromilo. Přemohl ji strach, že to nezvládne. Že koupě statku bylo čiré bláznovství.

Zvedne se a vyjde na prosklenou verandu. Venku vládne ledová zima. Na okna vymaloval mráz drobné třpytivé kytičky. Obvolávala okolí a prosila o pomoc, protože jí došlo, že všechno sama nezvládne. Opravdu jsem se změnila, pomyslí si a znovu si lokne šťávy. Prosila o pomoc a ta přišla. Nejdřív přispěchala Louise, se svými copy a světýlky v očích. Louise, ve které získala tak skvělou přítelkyni. Pak Ella a Tyra, Louisiny kamarádky, jež se staly i Heleninými. Dokonce dorazil i Rikard. Přivítala ho, a když ji vzal do náruče, doufala, že si nebude připadat jako nějaký pomocník či správce. Už jí v minulosti pomohl tolikrát a pořád o tom vtipkoval.

„Jsem tvůj přítel, nebo hodinový manžel?"

Teď, o několik měsíců později, si stále není jistá. Jednou sem vzal Rikard jejího tátu a z toho měla zřejmě největší radost. Že táta přijel a pustil se se zápalem do všeho, co bylo třeba. Tušila, že se cítil jako volný pták, kterého vypustili z bytu, kam se nedávno nastěhoval. Táta není panelákový typ, pomyslela si. Je to člověk, který se neustále potřebuje hýbat, řešit věci, opravovat, kutit, organizovat. Kéž by se místo toho přestěhoval sem, ona by dala do pořádku chatky a táta by mohl bydlet v jedné z nich.

Vzájemně si pomáhali, seškrábali tu příšernou barvu a pak všechno vymalovali. Helena nikdy nezapomene na ten pocit, když mohla konečně na verandu umístit bílý nábytek, který koupila na bleším trhu v Ljusnedalu. Jak skvěle tam pasoval. Ten pocit, když na stůl postavila popraskanou vázu se srpnovým kvítím.

Jde zpátky do tepla. Zastaví se v hale a prohlíží si nově vymalované zdi. Musím postupně, krok za krokem, pomyslí si. Jeden pokoj, jedna stěna. Jedině tak to zvládnu. Vzpomíná si, jak pravidelně odbíhala, aby ostatním pomocníkům naservírovala kávu a čerstvě upečený koláč s vanilkovým pudinkem. Nebo rychle nachystala těstovinový salát, aby měla co nabídnout. A nikdy nezapomene na teplé letní večery, kdy spěchali dolů k jezeru, aby se vykoupali.

Zazvoní telefon a Helena ho vyndá z kapsy. Volá Rikard. Co jsou oni dva vlastně? Je to její přítel a chodí spolu? Říká se tomu tak i v jejich věku? A jsou vůbec pár? Stále to neví. Ani on to neví, ale on to vědět potřebuje.

„Musí se všechno definovat?“ zeptala se ho, když od ní naposled odjížděl domů. A tušila, že se opakuje. Jako gramofon, co měli rodiče v domě, ve kterém vyrostla. Jako ta vinylová deska s Georgem Michaelem, která byla poškrábaná a pořád se zadrhávala. Stejná slova i tóny jely pořád dokola. *The careless whispers of a good friend. The careless whispers of a good friend.* Hovor nepřijme a opatrně pohladí zeď. Zavolá mu později. Pevně doufá, že stěnu pořádně očistila a barva na ní bude dobře držet.

Helena

Kapitola 2

Z KUCHYŇSKÉHO OKNA Helena zahlédne, jak někdo přijíždí na lyžích a vedle nadšeně pobíhá zlatý retrívr. Hodí na sebe bundu, nazuje boty a vyjde na dvůr.

„*Hej*!“ zvolá a zamává.

„Ahoj!“ odpoví Louise a zvedne hůlku na pozdrav.

Když Louise dojede na dvůr, obejmou se. Copánky se jí mrazem bíle lesknou. Helena pohladí Benyu, která vrtí ocasem tak, že to vypadá, jako by se každou chvíli chystala odlepit od země a odletět.

„Kam ses to vydala?“ zeptá se Helena.

Louise pokrčí rameny.

„Jenom tady dolů k jezeru. Potřebovala jsem vypadnout a být chvíli sama. Říkala jsem si, že v takovýhle den tam nikdo nebude.“ Vytáhne z kapsy u bundy krabičku se *snusem* a vloží si trošku tabáku pod ret. „Původně jsem chtěla vyrazit na prkno, jenže na Funäsdalsbergetu jsou mraky lidí a na to dneska fakt nemám.“

Kéž by si Helena vzala v té rychlosti čepici, mrzne až praští a na hlavu je jí příšerná zima.

Louise chvilku mlčí a pak pokračuje:

„Musím se přiznat, že jsem po všech těch svátcích úplně hotová. Okolo Vánoc i na Nový rok jsme měli v obchodě s nábytkem narváno. A na Tři krále jsme dokonce trhli rekord. Kromě toho mám čím dál víc vlastních klientů, a tak mám občas lidí až po krk.“

Stojí a opírá se o hůlky. Lyže pomalu kloužou tam a zpátky. Je nezvyklé vidět Louise tak unavenou, pomyslí si Helena. Vždycky bývá plná energie a nadšení.

„Co dneska děláš ty?“ zeptá se Louise.

Helena zkříží ruce na prsou, aby se malinko zahřála.

„Vymalovala jsem halu, už je to úplně hotové. Chceš se podívat? Nedala by sis kafe?“

„Ne, bohužel nestíhám. Musím ještě vyjet nahoru k chatám a mrknout se na jeden *malý objekt*.“ Poslední slova zdůrazní.

„Budeš tam navrhovat interiér?“

„Jo, našla jsem pár tapet, které chci panstvu předvést, barevná řešení, která podle mě ladí s jejich *aktivním a dobrodružným stylem života*.“

Pokouší se o stockholmský přízvuk a Helena se nahlas zasměje.

„Ty seš ale číslo.“

Louise vypadá spokojeně a vzhlédne k domu.

„No a co jinak, jak to jde?“

Helena se zhluboka nadechne.

„Po nekonečné mailové korespondenci jsem získala povolení k prodeji alkoholu, což není nic snadného. Například jsem musela složit písemnou zkoušku, abych předvedla, že se v zákonech ohledně alkoholu vyznám. No, a härjedalenské úřady pak zřejmě došly k názoru, že jsem vhodná hostinská, a povolení mi vydaly.“

„Blahopřeju!“

„Dík.“

Helena pozoruje Benyu, jak bloumá po dvoře. V tom, jak pes pobíhá kolem a všechno očichává, je cosi uklidňujícího.

„Už je zavedené i geotermální čerpadlo,“ pokračuje Helena. „Z toho mám radost. Příští týden by měli úplně dodělat kuchyň a taky jsem najala malíře, kteří vytapetují velký sál. Na to už jsem se necítila.“

„Super,“ pochválí ji Louise. „To je teda fakt pokrok.“

„Pak se chystám na komůrku,“ pronese dál Helena a strčí si do kapes ruce, které jí za tu chvilku stihly úplně promrznout. „Nebo

teda na salónek s krbem, jak té místnosti budu říkat. Budu se do puntíku držet tvých návrhů."

„To je prima," má radost Louise.

Helena se zarazí a v myšlenkách odpluje jinam. Ke krbu z červenohnědých cihel, který se bude muset celý natřít na bílo.

„Jo, postupuje to," řekne. „A pořád podle plánu, slavnostní otevření restaurace má být za necelé tři měsíce, na konci března. Přesněji řečeno, na Den vaflí."

„Takže na to zahájení budeš servírovat vafle?"

„Jo, vlastně jo. Hodlám spojit své dva světy."

„Paráda," řekne Louise a protáhne si záda.

Na okamžik se objeví Benya, ale hned zase odběhne a brodí se okolo ve sněhu.

„Potom tady máme svatbu Elly s Michaelou, to bude na začátku dubna. A po ní se začnou chystat velikonoční stoly."

Louise si navlékne hůlky.

„To je fantastický," řekne. „Člověk by nevěřil, že seš stejná osoba jako ta troska, co ke mně dorazila do vaflárny tehdy v létě… jak už je to dlouho?"

„Brzy to budou dva roky," doplní Helena a okamžitě se jí vybaví, jak to všechno tenkrát bylo.

„Bylas vyčerpaná a zoufalá. Skoro průsvitná. A podívejme se na tebe teď. Plná sil. V životě by nikdo nehádal, že ti táhne na padesát."

Ačkoli se Louise snaží o lehký tón, v jejích slovech se skrývá cosi vážného. Možná zásadního. Je v tom hluboká pravda, že člověk skutečně může svůj život změnit, i když je úplně na dně a sám tomu už nevěří.

Louise pískne na Benyu a fenka se okamžitě přiřítí. Sníh jí odletuje od tlapek.

„Tak já už pojedu," řekne, ale zarazí se. „No, víš… já jsem vyrostla v rodině podnikatelů. Máma s tátou pracujou tak nějak furt. Já pracuju tak nějak furt. Je to strašná dřina, i když většinou je to zábavný. Ale…" Zaváhá, nejistá, jak pokračovat. „Ale myslíš si, že tu restauraci zvládneš úplně sama? To je fakt hodně práce a…"

Helena mávne rukou.

„Já vím," řekne. „A jsem samozřejmě připravená pracovat tvrdě. Ale abych tohle zvládala co nejlíp a co nejprofesionálněji, tak plánuju dělat jen večeře na objednávky. Svatební hostiny, oslavy padesátin a podobně, chápeš?"

„To je chytrý," pochválí ji Louise. „Hodně chytrý."

„A zároveň chci mít otevřeno pro náhodné hosty, kteří se staví na kávu," vysvětluje dál Helena. „Chtěla bych nabídnout šálek dobré kávy nebo horké čokolády se šlehačkou lidem, co se tu objeví na lyžích nebo půjdou okolo na túru, a k tomu mít vždycky v zásobě na mrazáku něco dobrého k zakousnutí. Co myslíš, zní to rozumně?"

„Rozhodně," odpoví Louise. „Zní to skvěle. Už se těším, až se tu zase někdy stavím na kafe."

Upraví si lyžařské brýle a vydá se s Benyou po boku na cestu.

„Tak zas někdy příště!" volá za ní Helena.

Louise zvedne hůlku a zakřičí:

„Ahoj! Měj se!"

Emily

Kapitola 3

„TO BY SIS ani na takovýhle večer nemohla vzít nové?“ zeptá se mě máma a promne prsty rukáv mých zelených šatů. „Nechtěla jsem nic říkat, ale…“

Obrátí se k jídelnímu stolu a dál se věnuje prostírání.

„Tyhle jsou nové,“ dostanu ze sebe.

Máma se natáhne přes stůl ke kytici a poupraví pár lístků.

„Emily, ty víš, co tím chci říct. Myslím nové, jako opravdu nové. Ne že sis je právě koupila v nějakém svém oblíbeném secondhandu.“

Zírám do podlahy. Na kamenné dlaždice, které na maminčino přání nechal táta dovézt až z Maroka. Tyhle nejsou tak krásně vzorované, jak marocké bývají, ale jednobarevné, chladně šedé.

„Už mi bude dvacet osm,“ špitnu. „Tak bych si snad mohla sama vybrat, co si obleču.“

Máma přejde ke kuchyňskému ostrůvku, kde je na různých tácech a v mísách připraveno jídlo od cateringové firmy. Srovná všechno přesně tak, jak chce.

„Mohla bys mi to vyfotit?“ zeptá se. „A pak mi to poslat? Umíš to mnohem líp než já.“

Vytáhnu foťák z tašky a zkusím občerstvení zaměřit hledáčkem. U jednotlivých pokrmů jsou malé cedulky s elegantně popsanými názvy. *Krůtí maso na bylinkách se smaženou cibulkou. Celer zapečený v soli s jemným lanýžovým dresinkem a kadeřávkem od lokálního dodava-*

tele z Huvudsty. Grand reserve (kozí sýr) se zimní marmeládou ze švestek a skořice. Jsou to docela pěkné kombinace barev. Udělám pár slušných snímků.

„Výborně," pochválí mě máma a teatrálně mi pošle vzdušný polibek.

Pak položí k salátu stříbrný příbor, ale jako by to nechtěla nechat být jen tak.

„Tátovi je padesát a bude to jeho narozeninová oslava," řekne stroze. „Takže i pro tebe by mělo být samozřejmostí vzít si na sebe něco nového. Myslím, že přesně víš, co tím myslím." Poupraví si černé šaty, jako by tím chtěla zdůraznit ty *nové šaty*. Potom si pečlivě uhladí světlé nakrátko střižené vlasy. Je dokonale upravená, má perfektně nabarvené řasy, make-up v naprosto totožném odstínu jako pleť a decentně nanesenou tvářenku. Přesně jako vždycky.

„Samozřejmě že se převléknu," řeknu, ačkoli jsem doufala, že se tomu vyhnu. Doufala jsem, že bude prostě mlčet a nechá mě, abych si vzala šaty, jaké sama chci. Přesto jsem předtím narychlo skočila do obchodního domu NK a jedny šaty koupila. Pro všechny případy.

Jak můžu být tolik jiná než ona? Těžko pochopit. Jak můžu být já se svými hustými vlasy, nepoddajnými tmavými loknami a slabostí pro šaty ze secondhandu její dcera? Ani tátovi nejsem podobná. Naopak oni dva jsou, co se týče chování i stylu, skoro stejní, mají stejné zájmy, zastávají stejné hodnoty, a mají dokonce i stejnou profesi v oblasti financí. Já jsem vždycky byla jiná. Sice taky studuju ekonomii, ale asi to nikdy nedodělám. Nechci to dodělat, protože netuším, co potom. Tolikrát jsem slyšela, jak táta o mně a mé budoucnosti mluví před svými přáteli.

„Jojo, víš, Emily taky studuje ekonomii." Pýchou se mu vždycky chvěje hlas. „Ale ona si mohla vybrat cokoli, na gymplu měla přírodovědný program a ty nejlepší známky."

Jenže v těch jeho řečech není ani stopy po mé nejistotě, neklidu, strachu, že nejsem dost dobrá, ani stopy po tom, že vůbec netuším, co chci od života. Máma s tátou a ty jejich ambice a cíle, kterých vždycky dosáhnou. Já a mé neustálé pochyby. Oni dva spolu a pak já. Jsme jako dva různé týmy v jedné rodině.

Asi jsem se celý život cítila, jako bych k nim nepatřila, jako by mě někdo omylem vyměnil. Pamatuju si, jak jsem coby hodně mladá četla povídku Selmy Lagerlöfové a měla pocit, že jsem se v ní našla. Sedlácký pár si vyjede do lesa, koně se splaší a novorozenec vypadne matce z náručí. Po nějakém čase novorozeně najdou, ale něco se s ním stalo. Dítě se až podezřele podobá trollovi.

„Emily!" Do kuchyně vběhne táta. Můj pohledný otec v tmavém obleku, bleděmodré košili s nedbale uvázanou kravatou, jak si ji umí uvázat pouze on, a přitom vypadá zcela bezchybně. Sevře mě v náručí a málem mě udusí svou kolínskou. „To je báječné, jak se má milovaná dcera nemůže dočkat mé oslavy." Hrozně přehrává, a jak překotně mě chytil, stejně rychle mě pustí. „Sophie, kdy mají dorazit hosté?" zeptá se mámy.

Máma zkontroluje své sportovní hodinky.

„Za půl hodiny jsou tu."

Táta se rozhlédne po kuchyni a zjišťuje, jestli může s něčím pomoct. Máma zavrtí hlavou.

„Takže všechno pod kontrolou?" ujistí se a políbí ji na tvář.

„Samozřejmě." Máma zní trošku podrážděně. „Je to stejná cateringová firma jako vždycky. Na ně se dá spolehnout."

„Filip se neozval?" zeptám se.

„Jasně že ozval," řekne máma. „Dneska ráno volal a přál nám hezkou oslavu."

Jistě. Samozřejmě že si vzpomněl a včas se ozval, ačkoli se nachází v jiné zemi, v jiném světě. To je celý on, můj mladší bratr. Ten má přehled o všem. Student práv na Westminsterské univerzitě v Londýně, kde navázal na Cambridge. Tenis, spousta přátel, přítelkyně Alexandra z Lundu, která studuje na stejné univerzitě jako on, pouze jiný program. Filip má všechno perfektně uspořádané, učesané, zrežírované. Ještě štěstí, že mají rodiče aspoň *jedno takové* dítě.

„Všechny moc zdraví," dodá táta.

„Díky. Má se dobře?"

„Jasně, vždyť víš, jaký Filip je. Ten se má vždycky dobře."

Emily

Kapitola 4

TÁTA VYTÁHNE Z ledničky láhev šampaňského a během vteřiny vykouzlí tři sklenice. Vmžiku máme v ruce každý svou sklenku a on nám nalije. Víno bublá a šumí. Chystá se pozdvihnout sklenici a pronést přípitek, když mu zazvoní telefon. Jako vždycky v nejnevhodnější chvíli. Odloží šampaňské a přijme hovor.

„No jo," prohodí máma a zeširoka se na mě usměje. „To je celý Johannes. Tak si zatím musíme připít my dvě. *Skål*!"

I já pozvednu sklenku.

„*Skål*!"

Táta se protáhne podél prostřeného jídelního stolu a zmizí na balkón. Odtud už není slyšet, co říká, ale je jasné, že to je něco pracovního. Ani ve snu by mě nenapadlo, že by to mohlo být něco jiného.

Máma si vezme šampaňské a vyjde s ním do haly, nejspíš aby se ještě předtím, než dorazí hosté, rychle zkontrolovala v zrcadle.

Já přistoupím k velkému panoramatickému oknu vedoucímu do zahrady. Nad vilovou čtvrtí visí těžké mraky. Bazén, ve kterém jsem se jako dítě a teenager koupala, je zakrytý, zahradní nábytek vypadá nově a je zvláštní, že tu stojí i teď, uprostřed zimy. Trávník je špinavý a zhnědlý, ne jako v létě, kdy je vždycky perfektně upravený a robotická sekačka ho neustále udržuje v dokonalém stavu. Nikdy však na něm v létě nejsou květiny nebo nějaké rostliny, nic,

co by rodiče mohlo okrádat o čas, který chtějí věnovat jen práci nebo svým zájmům. *Zbytečná ženská dřina*, říká máma, když přijde řeč na péči o zahradu. Po ulici proti větru ztěžka kráčí nějaký muž. Zrovna začíná pršet, déšť bubnuje do obrovských oken. Typická zima v Uppsale.

Vzápětí jsou oba rodiče zpátky u kuchyňského ostrůvku.

„Tak si znovu připijme," zvolá máma a usmívá se na nás oba.

Jenže táta nereaguje. Jeho vždy pečlivě uhlazené vlasy jsou rozcuchané tak, jak jsem to snad ještě nikdy neviděla. Uprostřed jsou dokonce vidět i kudrny. Máma mu účes upraví a zostra se ho zeptá:

„Co se stalo, Johannesi?"

Táta si rukou zakryje ústa, nakrčí čelo a vydá jakýsi zvuk. Něco jako pláč.

„Panebože, co se stalo?"

Máma na něj zírá.

„Táta umřel," dostane ze sebe.

Pár vteřin ho pozoruju. Ten jeho zkormoucený výraz. Pak ho obejmu. Pláče mi na rameni a já nemůžu uvěřit, že se tohle opravdu děje. Můj otec mi pláče na rameni? Celý se třese pláčem? Kvůli svému otci, se kterým v podstatě nikdy nebyl v kontaktu, kvůli člověku, kterého jsme dávno, od doby, kdy jsem byla malá, vůbec neviděli? Opatrně ho pouštím. Působí zranitelně jako malé dítě.

Máma nás nechá stát na místě. Vezme si z kuchyňské desky telefon a vytočí číslo. Pak se vydá přes celou místnost, klapot jejích podpatků se rozléhá po kamenné dlažbě a mně je jasné, že obvolává hosty. Slyším jenom úryvky hovoru. *Ahoj, tady Sophie… Bohužel to musíme dneska zrušit… Něco neodkladného v práci… Oslavíme to jindy…* Nikdo není tak akční a efektivní jako moje máma. Časem se neplýtvá. A před návštěvou žádné slzy.

„Přijdou jindy," oznámí a vrátí se za námi. „Zítra se podíváme do kalendářů vybereme jiné datum." Podívá se pozorně na tátu a jemně ho pohladí po ruce. „Co takhle trochu whisky, Johannesi?"

Táta si hřbetem ruky otře oči. Máma utrhne kuchyňskou papírovou utěrku z role u dřezu a podá mu ji.

„Ano," souhlasí rozechvělým hlasem. „Asi by to chtělo kapku něčeho ostřejšího."

Máma zamíří k baru a cestou zvolá:

„Chcete někdo něco k jídlu? Máte hlad?"

Podíváme se s tátou na sebe.

„Ne," odpovíme jednohlasně.

„Dobrá," řekne. „Ze zeleniny a ovoce můžeme zítra ráno udělat smoothie a třeba salát k obědu. Maso se musí dát na mrazák a sní se jindy."

Za okamžik je zpátky se dvěma sklenkami whisky. Jednu podá tátovi a druhé se chopí sama.

„A co ty, Emily, co si dáš ty? Čaj?"

Držím se, abych se nerozesmála. Táhne mi na třicet, ale mně whisky nenabídne.

„Jasně, dám si čaj."